

Accademia Bizantina & Ottavio Dantone —*Il Giustino* de Vivaldi

Palau Òpera

Dilluns, 28 d'abril de 2025 – 19 h

Sala de Concerts

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Emőke Baráth, *soprano* – Arianna

Sophie Rennert, *mezzosoprano* – Anastasio

Delphine Galou, *contralt* – Giustino

Marie Lys, *soprano* – Leocasta

Emiliano González Toro, *tenor* – Vitaliano

Alessandro Giangrande, *tenor i contratenor*
– Andronico, Polidarte

Carlotta Colombo, *soprano* – Amantio

Accademia Bizantina

Ottavio Dantone, *director i clavicèmbal*

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Il Giustino (versió de concert)

Òpera en tres actes i llibret de Nicolò Beregan (1627-1713)

ACTE I

Recitatiu: Arianna, Anastasio

Ària amb Cor: “Viva Arianna, e’l suo bel core!”

Recitatiu: Amanzio, Arianna

Recitatiu: Polidarte, Arianna, Amanzio, Anastasio

Ària: Anastasio, “Un vostro sguardo”

Recitatiu i ària: Arianna, “Da’ tuoi begl’occhi imparà”

Ària: Giustino, “Misero è ben colui che dopo nato”

Simfonia

Recitativu: Giustino

Recitativu: Giustino, Leoasta

Ària: Leocasta, “Nacque al bosco, e nacque al prato”

Recitativu: Arianna, Amanzio

Recitativu: Anastasio, Andronico

Ària: Arianna, “Sole degl’occhi miei”

Ària: Amanzio, “La gloria del mio sangue”

Ària: Anastasio, “Vedrò con mio diletto”

Recitativu: Leocasta, Andronico

Recitativu: Leocasta, Andronico

Recitativu i ària: Giustino, “Allor che mi vedrò”

Recitativu i ària: Andronico, “E pur dolce ad un anima amante”

Recitativu: Vitaliano, Polidarte

Recitativu: Polidarte, Arianna, Vitaliano, Arianna

Ària: Arianna, “Mio dolce amato sposo”

ACTE II

Recitativu: Anastasio, e Giustino

Ària: Anastasio, “Sento in seno ch’in pioggia di lagrime”

Recitativu: Polidarte, Arianna

Ària: Polidarte, “Ritrosa bellezza”

Recitativu: Arianna, Giustino

Recitativu: Anastasio, Arianna

Duet: Anastasio i Arianna, “Mio bel tesoro, mia dolce speme”

Recitativu: Anastasio, Giustino, Arianna

Recitativu: Amanzio, Anastasio, Arianna

Ària: Arianna, “Per noi soave, e bella”

PAUSA

Recitatiu: Leocasta, Andronico
Recitatiu: Leocasta, Andronico, Arianna
Ària: Andronico, “Più bel giorno, e più bel fato”
Recitatiu: Leocasta, Arianna
Ària: Leocasta, “Senti l'aura, che leggiera”
Ària: Anastasio, “Verdi lauri cingetemi il crine”
Recitatiu: Giustino, Vitaliano, Anastasio, Amanzio
Recitatiu: Anastasio, Amanzio
Ària: Amanzio, “Candida fedeltà”
Recitatiu i ària: Anastasio, “Taci per poco ancora”
Recitatiu: Vitaliano, Arianna
Ària: Vitaliano, “Quando, serve alla ragione”
Recitatiu: Anastasio, Arianna, Amanzio
Ària: Arianna, “Dalle gioie del core amor pendea”
Recitatiu: Leocasta, Andronico, Giustino
Ària: Leocasta, “Sventurata navicella”
Recitatiu i ària: Giustino, “Ho nel petto un cor sì forte”

ACTE III

Recitatiu: Vitaliano, Andronico
Ària: Vitaliano, “Il piacer della vendetta”
Recitatiu: Arianna, Giustino, Amanzio
Recitatiu: Anastasio, Amanzio, Giustino, Arianna, Leocasta
Recitatiu: Leocasta, Giustino
Recitatiu i ària: Giustino, “Il mio cor già più non sà”
Recitatiu i ària: Leocasta, “Senza l'amato ben”
Recitatiu i ària: Amanzio, “Si vò à regnar”
Recitatiu: Giustino, Vitaliano, Andronico
Recitatiu: Amanzio
Recitatiu: Anastasio, Amanzio, Arianna
Recitatiu: Giustino, Vitaliano, Andronico
Duet: Anastasio i Arianna, “In braccio à té la calma”
Recitatiu: Tutti

Durada del concert:

Primera part, 80 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 80 minuts

La durada del concert és aproximada.

#òpera #antiga #concertsaccessibles

Poema

La impostura

Hi ha un punt concís,
un xic esbiaixat i falsiós
—com un circ de traços virtuals—,
que estén un punt de fuga
cap a l'oblit. Res més.

Qui venç és la perfecta despulla
que gesticula, titellaire i loquaç,
en un decadent teatret de comarques.
Resta un robot, llavors,
que repeteix els salms tristíssims
de la compassió.

No és senzill expiar les càrregues
en temps descreguts.
I res no és gratuït, ben mirat,
en el país dels guanys immensos.

Que barroc, el dolor!

Però quan tornes a contemplar
la perspectiva, tot ha canviat.
Un *hacker* t'ha duplicat
i entres a les cases,
hi obres caixes fortes
i dorms, lasciu, a tots els llits.

Un gatet amb pèl de tigre
fa mèus i et clava l'urpa.
L'ideal del cor
és sempre fugisser.
Ho sabies?

I tot acaba aquí.

La fi de l'espectacle
és la història de l'amor.

Lluís Calvo

Del llibre *Centaures i rossinyols*.

La Pobla de Farnals: Edicions del Buc, 2023.

Comentari

Bel canto barroc en estat pur

Al llarg de la seva vida, Antonio Vivaldi (1678-1741) va escriure més de noranta òperes, de les quals semblen haver-se conservat poc més de vint. A les quals cal afegir els *pasticcio* amb fragments d'òperes pròpies i alienes i alguns oratoris escènics. Així doncs, el catàleg del compositor venecià és prolífic pel que fa a títols, si bé com a dramaturg Vivaldi no té el tremp d'un Händel o un Caldara. Més aviat sembla com si una certa rutina s'apoderés del pare de *Les quatre estacions*. La mateixa que sembla presidir els més de quatre-cents *Concerts* que va escriure al llarg de la seva vida, si bé la inventiva en el gènere concertístic –emergent en la darrera etapa del Barroc– és indiscutible. La seva fama es va estendre fora de la península Itàlica i va arribar a ciutats com Praga i Viena, on el músic va acabar, tanmateix, arruïnat i oblidat de tothom.

Després de l'etapa que va vincular Vivaldi a l'Ospedale della Pietà, un orfenat venecià per a noies, el conegut com a Prete Rosso (era capellà i pèl-roig) va emprendre una activitat ingent com a empresari teatral a la Ciutat dels Canals. Els teatres de San Moisè i de Sant'Angelo veurien algunes de les més celebrades òperes del músic, de gran lluïment per als cantants. Ho eren gràcies a l'ús de la *coloratura* (agilitats) i de salts intervàl·lics vertiginosos seguint gairebé sempre l'estructura de l'ària *da capo*, a més de recursos orquestrals com el *crescendo*. De fet, som de ple a l'època gloriosa de l'espectacle operístic barroc, que a Itàlia va prendre forma d'*opera seria* en ple desenvolupament del *bel canto*. L'alemany Händel a Anglaterra, a més d'altres compositors, com Hasse, Porpora o el català Domènec Terradellas, van ser reis indiscutibles de l'escena europea i van fer de l'òpera italiana l'hegemònica de cap a cap del Vell Continent, mentre que a França i encara sota els influxos de Lully, es mantenia com a pròpia la *tragédie lyrique*, amb noms com els de Charpentier, Marais o Campra. D'altra banda, la primera generació de compositors vinculats a l'*opera buffa* d'origen napolità (amb Alessandro Scarlatti al capdavant) començaven a afirmar un gènere, el còmic, que a partir de la segona meitat del segle XVIII culminaria el seu procés fins a consolidar-se com a forma pròpia.

Il Giustino ocupa el dinovè lloc en la producció teatral de Vivaldi. Estrenada a Roma el 1724, es troba entre *La virtù trionfante dell'amore, e dell'odio, ovvero Il Tigrane* (del mateix any) i *L'inganno trionfante in amore* (1725).

El llibret és una versió refeta pel comte Nicolò Beregan d'una peça anterior de Pietro Pariati, tot i que els orígens es remunten a una versió primigènia del text segurament d'Antonio Lucchini. L'estrena va tenir lloc al Teatro Capranica de Roma per encàrrec de Federico Capranica, propietari del local, i va ser un dels títols de la nova temporada de Carnaval de la ciutat.

Com no podia ser d'una altra manera, aquest *dramma per musica* s'estructura sobre les bases del gènere conegut com a *opera seria*, que en aquell moment començava a rebre crítiques d'alguns músics: el també venecià Benedetto Marcello havia publicat el 1720 (quatre anys abans de l'estrena d'*Il Giustino*) el cèlebre *Il teatro alla moda*, pamflet satíric sobre els abusos d'una forma que resultava excessivament convencional. Quedaven encara dècades per a les reformes de Gluck i mentrestant Vivaldi, que volia agradar, es va tornar a cenyir a aquelles convencions: recitatius secs i àries *da capo* amb l'esquema A-B-A i pista lliure per a la pirotècnia vocal en forma d'agilitats i *coloratura*, salts interval·lics (*canto di sbalzo*) i espai per a les cadències en les quals el *primo uomo* o la *prima donna* de torn podien desplegar un virtuosisme improvisat com a conclusions d'àries en les quals l'acció dramàtica es veia interrompuda. Tot això, després d'una *sinfonia* en tres moviments (Do major-Do menor-Do major) i al llarg de tres actes que en el cas d'*Il Giustino* inclouen cors (al primer acte i al final del tercer), però sobretot àries: un total de trenta-nou, dividides en catorze al primer acte, setze al segon i nou al tercer (part del públic acostumava a marxar després del segon), a més de dos duets. Arianna és qui té més àries (vuit), per davant d'Anastasio, Giustino i Leocasta (sis àries cadascun), mentre que els dos duets es destinen a Arianna i Anastasio (segon i tercer actes). Equilibri perfecte per a la clàssica estructura de personatges principals en el context d'una acció simple i complexa a la vegada.

Vivaldi, que a més de compositor exercia en aquells anys d'empresari, va saber cobrir-se les espatlles amb alguns dels millors cantants del moment, com ara el contralt (castrat) Giovanni Ossi, que va interpretar el rol d'Anastasio, el tenor Antonio Barbieri (Vitaliano), o el també contralt i castrat Paolo Mariani (Giustino). Algunes de les millors àries les va destinar Vivaldi a aquests intèrprets, si bé alguna, com ara “Quando serve alla ragione” que canta Vitaliano al segon acte procedia d'una òpera anterior, *La verità in cimento*, que també havia estrenat el mateix Barbieri.

Jaume Radigales, crític musical i professor universitari

Biografies

Emőke Barath, soprano

©Edouard Brane

Guanyadora de diversos concursos de prestigi, la seva carrera es va catapultar internacionalment amb la interpretació de Sesto de *Giulio Cesare* de Händel amb Alan Curtis, abans de debutar al Festival d'Ais de Provença en el rol titular d'*Elena* de Cavalli amb Leonardo García Alarcón. Des d'aleshores ha afrontat les grans obres mestres del Barroc amb els directors més famosos (Fabio Biondi, Ottavio Dantone, Francesco Corti, Emmanuelle Haïm, William Christie, Thibault Noally, Ivor Bolton, Iván Fischer i Philippe Jaroussky, entre d'altres): *L'Orfeo* i *Il ritorno d'Ulisse in patria* de Monteverdi, *Serse* i *Hipermestra* de Cavalli; *El Messies*, *Il trionfo del Tempo*, *La Ressurrezione*, *Alcina*, *Radamisto*, *Giulio Cesare* o *Rinaldo* de Händel; *Argippo* de Vivaldi.

Té el mateix èxit en repertori posterior, com *Mitridate, re di Ponto*, *Il re pastore*, *Idomeneo*, *Le nozze di Figaro*, *Don Giovanni* i *Die Zauberflöte* de Mozart, i *Orfeo ed Euridice* i *Orlando paladino* de Haydn, amb directors com ara Ádám Fischer, Michele Spotti, Giovanni Antonini, Christina Pluhar, Emmanuelle Haïm i Marc Minkowski.

Li agrada especialment la música francesa del segle XX: *Gloria* i *Dialogues des carmélites* de Poulenc, *Requiem* de Fauré, *Messe de Clovis* de Gounod, *Saint François d'Assise* de Messiaen, amb els directors Sylvain Cambreling, Hervé Niquet, Bertrand de Billy o Michele Mariotti.

Amb aquestes col·laboracions, Emőke Barath ha cantat en molts dels principals festivals i sales de concerts del món: festivals de Salzburg, Ais de Provença, Boston i Glyndebourne, Théâtre des Champs Élysées i Philharmonie de París, Wiener Staatsoper, Konzerthaus i Theater an der Wien, Konzerthaus de Berlín, Concertgebouw d'Amsterdam, Bozar de Brussel·les, Òpera de Tòquio, etc.

Té una discografia molt extensa. És artista en exclusiva d'Erato-Warner Classics, amb dos discos de recitals especialment: *Voglio cantar*, dedicat a Cavalli (Il Pomo d'Oro i Francesco Corti) i *Dualità*, amb àries d'òpera de Händel (Ensemble Artaserse i Philippe Jaroussky).

Sophie Rennert, mezzosoprano

©Pia Clodi

Nascuda a Àustria, actua habitualment a l'Staatstheater am Gärtnerplatz de Múnic en papers com ara Angelina (*La Cenerentola*), Cherubino (*Le nozze di Figaro*), Orlofsky (*El ratpenat*), Hansel (*Hansel und Gretel*), Rosina (*Il barbiere di Siviglia*) i Piacere (*Il trionfo del Tempo e del Disinganno*). Els seus debuts com a Dorabella (*Così fan tutte*), Charlotte (*Werther*) i Nicklausse (*Les contes d'Hoffmann*) van ser els més destacats de la temporada passada.

Com a convidada ha actuat a Berlín amb l'Academy of Ancient Music, a París i Amsterdam amb Les Accents, a Londres novament amb l'Academy of Ancient Music i cada any a Innsbruck amb l'Accademia Bizantina.

Recentment ha interpretat el paper principal de *Juditha triumphans* de Vivaldi al Festival de Música Antiga d'Innsbruck i ha cantat *El paradís i la Peri* de Schumann, sota la direcció de Hartmut Haenchen a Utrecht. L'estiu del 2022 va interpretar el personatge de Phèdre d'*Hippolyte et Aricie* de Rameau, sota la direcció de Bernhard Forck, al Nationaltheater de Mannheim i va ser segona dama de *La flauta màgica* de Mozart al Festival de Salzburg.

També ha participat als festivals de Bayreuth, Internacional Händel de Göttingen i Neue Oper de Viena. El 2013 va ser membre del Young Singers Project del Festival de Salzburg. I del 2014 al 2016 del conjunt de l'Stadttheater de Berna (Suïssa).

En companyia de cantants com Graham Johnson, Helmut Deutsch, Julius Drake i Joseph Middleton, Sophie Rennert ha ofert recitals a la Schubertiade, Musikverein i Kontzerthaus de Viena, Wigmore Hall, Concertgebouw i Elbphilharmonie.

Ha treballat amb orquestres prestigioses, com la Wiener Philharmoniker, Orquesta Nacional de España, sota la batuta dels directors David Afkham, Ivor Bolton, Semyon Bychkov, Laurence Cummings, Ottavio Dantone, Rubén Dubrovsky, Bernhard Forck, Mirga Gražinytė-Tyla, Martin Haselböck i Philippe Jordan.

Va estudiar al MDW de Viena amb Karlheinz Hanser i Charles Spencer.

Delphine Galou, contralt

©Giulia Papetti

Va estudiar filosofia a la Sorbona i alhora piano i cant. Es va especialitzar en el repertori barroc, en què ha col·laborat amb els conjunts Balthasar Neumann (Thomas Hengelbrock), I Barocchisti (Diego Fasolis), Accademia Bizantina (Ottavio Dantone), Orquestra Barroca de Venècia (Andrea Marcon), El Complejo Barroco (Alan Curtis), Les Siècles (François-Xavier Roth), Les Arts Florissants (William Christie), Le Concert des Nations (Jordi Savall), Ensemble Matheus (Jean-Christophe Spinosi), Les Musiciens du Louvre (Marc Minkowski), Le Concert d'Astrée (Emmanuelle Haïm), L'Europe Galante (Fabio Biondi) i Les Talens Lyriques (Christophe Rousset).

És convidada habitualment pels teatres internacionals més importants: Théâtre des Champs Élysées, Covent Garden de Londres, La Scala de Milà, Staatsoper de Berlín, Opernhaus de Zúric, Theater an der Wien, Lincoln Center i Carnegie Hall de Nova York, La Monnaie de Brussel·les, Opera d'Amsterdam... I hi ha interpretat papers de *Rinaldo*, *Giulio Cesare*, *Orlando furioso*, *Orfeo*, *Zenobia*, *Bradamante*, etc.

La seva discografia inclou *Teuzzone*, *Orlando* i *La coronació de Dario* de Vivaldi (Naïve), *Alcina* i *Tamerlano* de Händel (DVD Alpha), *La concordia dei pianeti* de Caldara (DGG), *Petite Messe solennelle* de Rossini (Naïve), *Niobe* de Steffani (Opus Arte), *L'enfant et les sortilèges* de Ravel (Naxos), *Passió segons sant Joan* de Bach (Erato).

El seu recital amb Ottavio Dantone i l'Accademia Bizantina, titulat *Agitata* (Alpha), va guanyar el prestigiós Premi Gramophone el 2018.

Marie Lys, soprano

©Jean-Baptiste Millot

Guanyadora del primer premi del Concurs Cesti d'Òpera Barroca el 2018 i del Concurs Internacional de Bel Canto Vincenzo Bellini 2017, també ha estat guardonada amb els premis del públic a Tolosa de Llenguadoc el 2019 i al London Handel Singing Competition 2016. Ha col·laborat amb els directors Ottavio Dantone, Christophe Rousset, Emmanuelle Haïm, Fabio Biondi, Gianluca Capuano, Maxim Emelyanychev, Michel Corboz i Laurence Cummings.

Recentment ha destacat en substituir Cecilia Bartoli en el paper principal d'*Alcina* de Händel, al Maggio Musicale Fiorentino, en una producció de Damiano Michieletto.

Marie Lys gaudeix de gran èxit en música barroca, terreny en què ha interpretat personatges de *Semele* de Händel (paper principal), amb Georg Petrou, a Göttingen i Atenes; Ginevra, Dalinda (*Ariodante*) i Adelaide (*Lotario*), amb Laurence Cummings, als Festivals Händel de Londres i Göttingen, i Irene (*Il Tamerlano*), amb O. Dantone. També ha encarnat Dorinda (*Orlando*) al Festival de Peralada, i Bellezza (*Il trionfo del Tempo e del Disinganno*), amb F. Biondi, al Festival de Granada.

També s'interessa per repertori més proper, amb títols com ara *Betty* (Donizetti, paper principal), amb F. Biondi, al Festival Chopin de Varsòvia; Alzima (*Kublai Khan*), amb Ch. Rousset, al Theater an der Wien, així com Cunegonde (*Candide* de Bernstein), Sophie (*Werther*), Adele (*Die Fledermaus*), Despina (*Così fan tutte*) i Lisa (*La sonnambula*) a l'Opéra de Lausana, Clorinda (*La Cenerentola*), Yniold (*Pelléas et Mélisande*) i Servilia (*La clemenza di Tito*) a Ginebra.

Després de llicenciar-se a l'Haute École de Musique de Lausana amb premi al millor recital, va estudiar al Royal College of Music de Londres, on es graduà amb First Class Honours el 2014, abans d'entrar a l'Escola Internacional d'Òpera i s'hi graduà amb un Artist Diplom in Opera.

El seu primer àlbum en solitari, *Amate stelle*, amb àries inèdites, va aparèixer publicat per Glossa el 2023. La seva discografia també inclou òperes de Lully amb Ch. Rousset, enregistraments de l'Edició Vivaldi per al segell Naïve, i *Exsultate, jubilate* de Mozart amb Johnson Nelson i l'Orchestre de Chambre de Lausana.

Emiliano González Toro, tenor

©Michel Novak

S'ha consolidat ràpidament en el repertori dels segles XVII i XVIII col·laborant amb conjunts i directors prestigiosos. De París (Opéra de París, Théâtre des Champs Élysées, Châtelet, Philharmonie) a Amsterdam (Concertgebouw i Òpera), passant per Tolosa de Llenguadoc (Théâtre du Capitole), Lilla (Opéra), Estrasburg (Opéra du Rhin), Zúric (Opernhaus i Tonhalle), Barcelona (Gran Teatre del Liceu, Palau de la Música Catalana i L'Auditori), Madrid (Teatro Real i Auditorio Nacional) i Ginebra (Grand Théâtre i Victoria Hall), ha actuat per tot Europa.

L'òpera barroca francesa esdevé una part important de la seva activitat (*Platée*, amb Christophe Rousset; *Dardanus*, amb Raphaël Pichon; *Les paladins*, amb William Christie), però també està interessat en l'*opera seria* (Aquilò de *Farnace*, amb Diego Fasolis; Vitaliano d'*Il Giustino* de Vivaldi, successivament amb Ottavio Dantone, Andrea Marcon i René Jacobs; Giuliano de *Rodrigo* i Tempo d'*Il trionfo del Tempo*, amb Thibault Noally, o el tenor solista d'*El Messies* de Händel, amb Hervé Niquet), i afronta habitualment Mozart (per exemple, Agenore d'*Il re pastore*, amb William Christie; Summe Sacerdot d'*Idomeneo*, amb Emmanuelle Haïm i després Jérémie Rhorer, o Basilio de *Le nozze di Figaro* al Capitole de Tolosa de Llenguadoc).

Per compartir la seva inclinació pel Seicento italià, Emiliano Gonzalez Toro i Mathilde Étienne van fundar el conjunt I Gemelli, amb el qual va assumir *L'Orfeo* al Théâtre des Champs Élysées el 2019 i posteriorment al Capitole de Tolosa de Llenguadoc i L'Arsenal de Metz.

El 2021 va dirigir i cantar alhora el paper principal d'*Il ritorno d'Ulisse in patria* abans d'assumir *L'incoronazione di Poppea* la primavera del 2023 (Théâtre des Champs Élysées de París, Victoria Hall de Ginebra, L'Arsenal de Metz). Entre els seus compromisos recents figuren una gira amb *Il ritorno d'Ulisse in patria*, *Vespres de la Beata Vèrgine* de Monteverdi a Ginebra (enregistrament previst aquest 2025), amb I Gemelli, i Enees de *Dido, reina de Cartago* de Graupner, amb La Cetra i Andrea Marcon, així com la *Missa en Si menor* de Bach, amb Pygmalion i Raphaël Pichon.

Alessandro Giangrande, tenor

©Giuseppe Maria Lacitignola

Nascut a Monopoli (Bari) el 1978, es graduà en cant amb les màximes qualificacions i distincions, sota la direcció de la professora Serafina Tuzzi al Conservatori de Música Nino Rota de Monopoli, i en violí baix sota la direcció del mestre Francesco D'Orazio. També es va llicenciar en economia per la Universitat de Bari. Ha aprofundit en l'estudi del repertori barroc, en el qual s'ha perfeccionat amb mestres com ara Maria Cristina Kiehr, Roberta Invernizzi, Rosa Dominguez, Claudio Cavina, Jill Feldman, Renè Clemencic i amb el contratenor anglès Paul Esswood, professor d'estudis vocals barrocs a la prestigiosa Royal Academy of Music de Londres.

Ha treballat com a solista amb els directors Jordi Savall, René Jacobs, Rinaldo Alessandrini, Leonardo García Alarcón, Ottavio Dantone, Christina Pluhar, Andrea Marcon, Alessandro De Marchi, i ha actuat a l'Opéra Comique de París, Festival de Salzburg i Carnegie Hall de Nova York.

Ha estat convidat per festivals i centres musicals de renom, entre els quals, Lincoln Center de Nova York, Teatro Colón de Buenos Aires, Teatro Municipal de Rio de Janeiro, Konzerthaus de Viena, Pierre Boulez Saal de Berlín, Bozar de Brussel·les, Concertgebouw d'Amsterdam, Opéra Royal de Versailles, De Doelen de Rotterdam, Philharmonie de Colònia, Festival St. Denis de París, Festival de Sarrebourg, Festival d'Evron, Festival Enescu (Bucarest), Oude Muziek d'Utrecht, Desingel d'Anvers, Festival Baroque de Beaune, Festival La Chaise Dieu, Festival Baroque Valloire, Festival Sinfonia al Perigord, Festival Grandezze & Meraviglie, Festival Arte Sacra de Verona, MiTo Settembre Musica de Torí, XXXI Festival della Valle d'Itria de Martina Franca, 6th Festival Misteria Paschalia de Cracòvia, Lodz Philharmonia, Accademia Filarmonica Romana, Teatro Olimpico de Roma.

Els seus propers compromisos inclouen una col·laboració amb Leonardo García Alarcón, una gira pels Països Baixos amb L'Arpeggiata i Christina Pluhar, *L'Orfeo* de Monteverdi al Mozarteum de Salzburg, amb un repartiment internacional que inclou el famós tenor Rolando Villazón.

Carlotta Colombo, soprano

©Giacomo Miglierina

Va començar a estudiar cant als setze anys. Es graduà amb menció honorífica en cant d'òpera i cant renaixentista i barroc, sota la direcció d'Alessandra Ruffini i Roberto Balconi. Igualment, es va llicenciar *cum laude* en filosofia.

La seva activitat concertística l'ha duta a actuar en nombrosos esdeveniments musicals a Itàlia i a l'estranger: Festival de Bolonya, Festival dei Due Mondi de Spoleto, Festival MiTo, Urbino Musica Antica, Festival de Stresa, Salzburger Festspiele, Styriarte de Graz, Resonanzen de Viena, Schwetzingen, Klangvokal Musikfestival de Dortmund, Barock Festspiele d'Arolser, Wratislavia Cantans, Musica Sacra de Maastricht, Festtage Alte Musik de Basilea, Festival Cervantino de Guanajuato (Mèxic), i ha cantat com a solista a sales de concerts de renom, com el Teatro alla Scala i Teatro Dal Verme de Milà, Teatro Sociale de Como, Teatro Comunale de Ferrara, Boulez Saal de Berlín, Theater an der Wien i Konzerthaus de Viena, Haus für Mozart de Salzburg, Opéra de Montecarlo, Théâtre des Champs Élysées de París, Barbican Centre de Londres, Teatro Real de Madrid, Elbphilharmonie d'Hamburg, Bozar de Brussel·les, Muziekgebouw d'Amsterdam, Jordan Hall de Boston, Oper de Colònia i Teatro Juárez de Guanajuato.

Ha col·laborat amb nombrosos conjunts del panorama musical internacional, com L'Europa Galante, Ensemble Zefiro, Concerto Romano, Il Canto de Orfeo, Boston Early Music Festival Ensemble i Les Musiciens du Prince. També ha actuat dirigit per Alfredo Bernardini, Fabio Biondi, Gianluca Capuano, Francesco Corti, Maxim Emelyanychev, Enrico Onofri, George Petrou, Giulio Prandi, Alessandro Quarta i Dmitry Sinkovsky. El 2022 va ser un dels finalistes del Concurs Cesti d'Innsbruck. El 2024 va impartir classes de cant renaixentista i cant barroc als Cursos de Música Antiga d'Urbino.

Ha enregistrat per als segells Glossa, Arcana, CPO, Dynamic i Brilliant.

Accademia Bizantina

©Jonathan Revelo i Fabio Giannasi

Fundada a Ravenna el 1984, la música de l'Accademia Bizantina (AB) parteix de l'origen de les regles de l'estil del Barroc: les investiga sense afegir-hi ni eliminar-ne res ni transformar-les, tot recolzant-se en els sons dels instruments antics. Aquest mètode interpretatiu distintiu va començar a l'AB el 1996 amb l'arribada del director Ottavio Dantone, un profund coneixedor dels codis expressius de l'estil barroc, fet que ha permès a la formació convertir-se en una orquestra preparada per acarar qualsevol repertori. Ser capaços de tornar al públic l'autèntica intenció del compositor és un valor incalculable que ha comportat a l'AB reconeixements i col·laboracions internacionals.

Cada actuació de l'Accademia Bizantina, que des del 2011 també incorpora el carismàtic concertino Alessandro Tampieri, és un viatge inesperat en el temps, un equilibri inimitable de tècnica, destresa, rigor, cultura interpretativa, intuïció i precisió estilística.

Des del 2013, pot anomenar com a llar la ciutat de Bagnacavallo, on l'orquestra té la seu operativa i el Teatro Goldoni de la qual és escenari de nombrosos enregistraments i esdeveniments.

L'Accademia Bizantina ha enregistrat per a Decca, Harmonia Mundi, Deutsche Grammophon, Naïve, Alpha, Onyx i HDB Sonus.

Ha rebut premis prestigiosos, com el Diapason d'Or, Midem, Choc du Classique, Opus Klassik, Grammy Music, Critics' Abbiati Award i Gramophone.

El 2021 va ser qualificada com la primera orquestra d'Europa i la segona del món als Gramophone Awards. Des del 2024 és orquestra resident a l'Innsbrucker Festwochen der Alten Musik, on continua i aprofundeix la seva exploració del repertori barroc.

L'Accademia Bizantina ha actuat als teatres i festivals més prestigiosos del món: Carnegie Hall i Lincoln Center (Nova York), Wigmore Hall i Barbican Centre (Londres), Théâtre des Champs Élysées (París) i Opéra Royal (Versalles), Concertgebouw d'Amsterdam, Bozar (Brussel·les), Pierre Boulez Saal (Berlín), Kölner Philharmonie, Elbphilharmonie d'Hamburg, NCPA de Pequín, Concert Hall de Xangai, Walt Disney Hall (Los Angeles), Theater an der Wien, CNDM de Madrid i Auditorium Parco della Musica de Roma.

Amb la col·laboració de:

An aquesta producció, l'Accademia Bizantina està formada per:

Concertino - Alessandro Tampieri

Violins I - Lisa Ferguson, Maria Grokhotova, Paolo Zinzani

Violins II - Ana Liz Ojeda, Mauro Massa, Heriberto Delgado, Lavinia Soncini

Violes - Marco Massera, Alice Bisanti

Violoncel·ls - Emmanuel Jacques, Paolo Ballanti

Contrabaixos - Nicola Dal Maso, Giovanni Valgimigli

Arxillaüt - Tiziano Bagnati

Clavicèmbal - Stefano Demicheli

Oboès i flautes - Elisabeth Baumer, Rei Ishizaka

Fagot - Alessandro Nasello

Trompes - Simone Amelli, Manolo Nardi

Timpani - Danilo Grassi

Saltiri - Margit Übellacker

Ottavio Dantone, director

©Jonathan Revelo i Fabio Giannasi

Després de graduar-se en orgue i clavecí pel Conservatori G. Verdi de Milà, ja de ben jove va començar la seva carrera de concerts, tot captant l'atenció dels crítics com un dels clavicembal·listes més experimentats i talentosos de la seva generació.

El 1985 va aconseguir el premi de baix continu al Concurs Internacional de París i el 1986 va ser guardonat al Concurs Internacional de Bruges.

Profund coneixedor de la pràctica interpretativa de l'estil barroc, des del 1996 és el director musical de l'Accademia Bizantina de Ravenna, amb la qual col·labora des del 1989. Sota la seva direcció, l'Accademia es va establir en ben pocs anys com una de les formacions de música barroca amb instruments antics més conegudes i acreditades del panorama internacional.

Els darrers vint anys Ottavio Dantone ha sumat gradualment a la seva activitat com a solista i líder de grups de cambra, la de director, en què ha ampliat el seu repertori al període clàssic i romàntic.

La seva carrera el va dur més endavant a combinar el redescobriments de títols moderns menys habituals o com a estrena als festivals i teatres més importants d'arreu, com ara Teatro alla Scala de Milà, Festival d'Òpera de Glyndebourne, Teatro Real de Madrid, Opéra Royal de Versailles, Opernhaus de Zúric o Proms de Londres.

Ha enregistrat, com a solista i com a director, per a les companyies discogràfiques més importants: Decca, Deutsche Grammophon, Naïve i Harmonia Mundi, amb les quals ha obtingut premis prestigiosos i el reconeixement de la crítica internacional.

Des del 2024 és el director musical de l'Innsbrucker Festwochen der Alten Musik.

Argument

Durant el regnat d'Anastasio, Vitaliano va contra ell des de l'Àsia Menor al capdavant d'un poderós exèrcit. Després d'haver travessat triomfant el Bòsfor, Vitaliano va assetjar Constantinoble. Paral·lelament, el pagès Giustino, que deixà el camp, va fer el servei militar a favor de l'emperador grec, i havent fet presoner Vitaliano, es mereixia la corona imperial de llorer. El drama següent es teixeix sobre aquests fets.

ACTE I

L'acte s'obre amb el casament entre Arianna i Anastasio, el nou emperador bizantí. Anastasio i Arianna es troben al tron imperial envoltats de processons de prínceps, cavallers, guàrdies i gent. Polidarte, ambaixador de l'enemic Vitaliano, ofereix condicions de pau amb la condició que Arianna sigui concedida al seu senyor. Mentrestant, el pagès Giustino busca descans somiant en la glòria militar, quan se li apareix la deessa Fortuna i li promet llorers, regne i riqueses. Immediatament Giustino té l'oportunitat de demostrar el seu valor salvant la germana de l'emperador d'un os. És convidat al palau, on també hi ha la princesa Flavia, que en realitat és Andronico, germà de Vitaliano, disfressat de dona. Mentrestant, Arianna és capturada per Vitaliano i es nega a convertir-se en la seva presa. L'acte acaba amb Arianna cantant el comiat al seu estimat marit.

ACTE II

El protagonista i Anastasio apareixen en una platja després d'un naufragi i alliberen Arianna, que havia estat encadenada amb l'objectiu de ser presa d'un monstre marí. Mentrestant, al palau, Leocasta (la germana d'Anastasio) i Flavia es disfressen de soldats per arribar a veure Giustino al campament, ja que la primera té gelosia dels favors que Arianna podria concedir al valent soldat. El traïdor Amanzio acusa Giustino de conspirar contra l'emperador intentant implicar-hi també Arianna. Mentre Leocasta i la falsa Flavia es dirigeixen al camp de batalla, aquesta última es revela que és Andronico i intenta violar-la, però Leocasta és salvada per Giustino, que li confessa el seu amor per ella. L'acte acaba amb una ària heroica de Giustino acompanyada de cordes i salteri en solitari.

ACTE III

Anastasio queda sota la influència d'Amanzio, que el manipula i el convenç, primer d'empresonar Giustino i, fins i tot, de fer exiliar Arianna. Tanmateix, la seva germana Leocasta aconsegueix alliberar Giustino i revela que està enamorada d'ell. A continuació, Amanzio fa tot el possible: es proclama emperador i empresona tant Ariadna com Anastasio. Tanmateix, s'enfronta amb Giustino i Vitaliano, que aconsegueixen capturar-lo i posar fi als abusos. Anastasio recupera el regne i corona Giustino com a coemperador i també li ofereix Leocasta en matrimoni.

També et pot interessar...

Palau Grans Veus

Dimecres, 14.05.25 – 19 h

Sala de Concerts

Tamerlano de Händel

Katherina Ruckgaber, *soprano*

Helena Rasker, *contralt*

Paul-Antoine Bénos-Djian, *contratenor*

Alex Chance, *contratenor*

Thomas Walker, *tenor*

Matthias Winckhler, *baix*

Freiburger Barockorchester

René Jacobs, *director*

G. F. Händel: *Tamerlano* (versió de concert).

Llibret d'Agostin Piovene i Nicolas Padrón

Preus: de 45 a 88 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Viure – Josep

Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

